

Züm-züm meséje

Zümmögő birodalom közepén, egy csodálatos kaptárpalotában élt Züm-züm királyfi Züm-zümina királyné édesanyjával és a sok dolgos alattvalóval. Hogy mi volt a dolga az alattvalóknak? Időről időre kirepültek a kaptárból virágporért, mert ez volt a táplálékuk. Züm-züm királyfi azonban csak naphosszat otthon üldögélt. Már nagyon unta magát. De hát ő volt a Zümi hadsereg vezére. Ők őrizték a palotát, így nem hagyhatta el a helyét. Visszatérve a királyfira, éppen azzal foglalatzkodott, hogy számolgatta a hazatérő dolgozókat. Nagyon viccesnek találta, hogy az egyik méhecske hason csúszott be a palota ablakán, a másik meg a hátán. A sok virágpor pedig sárga csomókban tapadt a lábukhoz.

- De jó lenne, ha én is veletek tarthatnék! – sóhajtott fel Züm-züm. Nem gondolta volna, hogy a kívánsága ilyen hamar teljesül. Züm Zizi rohant be lélekszakadva a trónterembe.

- Nagy a baj, Züm-züm királyfi! Édesanyád, a királyné nagyon beteg lett, és a hazatérő méhek is betegeskednek. Van valami a levegőben. Üzent neked, hogy kelj útra, mert meg kell találnod a gyógyító virágot.

- A gyógyító virágot? Még hírért sem hallottam - ámuldozott a királyfi.

- Bizony, bizony, van ilyen virág. Így néz ki—mutatott egy képet róla Züm Zizi.

- Jó, jó, de hogy találjak rá?

- Itt egy térkép is, és nem leszel egyedül. Én is veled tartok-vágta magát haptákba Züm Zizi.

A királyfi most már nagyon aggódott az édesanyja és a többiek miatt is. Megígérte a királynénak, hogy a gyógyító virág nektárja nélkül nem tér haza.

- Menj, édes fiam, a szerencse kísértjen utadon! De nem engedlek el üres kézzel. Itt ez a három gyöngy a nyakláncomról. Ha bajba kerülsz, dobd a hátad mögé, és meglásd, jön a segítség – bocsájtotta útjára fiát a királyné.

Másnap még a nap is csak nyitogatta szempilláit, mikor a két méhecske kirepült a palota ablakán. Előtte még jó alaposan tanulmányozták a térképet.

-Aha, itt kell elrepülnünk a két korhadt tölgyfa között. Majd a tó melletti nádas fölött. Onnan egy ösvényen haladunk a házak mentén, és végül beérünk az erdőbe. Az erdő mélyén, a sziklabarlang közelében nyílik a virág – magyarázta Züm-züm királyfi.

Hamarosan a tó környékére értek, amikor arra lettek figyelmesek, hogy minden ködbe burkolózott, és furcsa szag terjengett a levegőben.

-Gyorsan, gyorsan, forduljunk vissza királyfi! Az emberek megint kiengedték a mérgező gázt, elpusztulunk, ha belélegezzük.

- Nem fordulhatunk vissza, Züm Zizi. Sietnünk kell a virággal. Hanem tudod mit? Ezt a varázsgyöngyöt most eldobom, lesz, ami lesz.

Így is tett. Abban a szempillantásban egy buborék keletkezett körülöttük, és abban repülhettek tovább. Már a házaknál jártak, mikor nagyon elfáradtak és megszomjaztak, de sehol sem találtak vizet. Kénytelenek voltak arra használni a második varázsgyöngyöt, hogy vízhez jussanak. A királyfi eldobta a varázsgyöngyöt, és egy kagylóhéjban már is ott termett a víz. Miután szomjukat oltották, újult erővel folytatták útjukat az erdei ösvényen.

Már messziről látták a gyógyító virágot. Dehogy az milyen szép volt! Aranylott a közepe, a szirmai hatalmas lángoló vörös színben pompáztak, és az egész virágot kékes csillogó fény vette körül. Ahogy közelebb értek, rémülten vették észre, hogy fekete pókok sokasága feszítette ki hálóját a virág körül, úgy, hogy nem tudnak a közelébe férkőzni.

-Nincs mit tenni, segítségül kell hívnom a harmadik gyöngyszemet is – és a királyfi a pókok felé dobta a gyöngyöt, ami addig pattogott a virág körül, amíg minden pókhálót szétszedett és minden pókot elkergetett.

-Köszönöm, hogy megmentetted az életemet – hallatszott egy gyenge hang a virág közepéből.

- Ki vagy te? – ámuldozott a királyfi, mert nagyon szépnek találta a lányt.
- Én Zümilla méhkirálykisasszony vagyok. Nem tudtam kiszabadulni napok óta a gonosz pókok miatt. Vigyél magaddal, kérlek, mert nem találok egyedül haza.

A királyfi tett egy fiolába a virágporból, és most már hárman együtt repültek visszafelé. Egy idő után megálltak, jobban mondva ájultan roskadtak le az egyik ház elé.

A ház gazdája, Illanó anyó hozott egy kanálban vizet, és megitatta a fáradt vándorokat.

--Nálam maradhattok, ameddig csak akartok – mondta az anyó, aki értette az állatok beszédét.

- De nincs nálad mérges levegő?

- És nem kell menekülnünk a fűnyíró elől?

- És van elég virágod egész nyáron és ősszel, amiből tudunk lakmározni?

- És teszel ki nekünk vizet, hogy a kánikulában fel tudjunk frissülni?

Illanó anyó megnyugtatta őket: -A számból vettétek ki a szót. Bizony így van. A kertemben aranyéletetek lesz.

- Mi pedig megháláljuk a jóságodat. Beporozzuk a gyümölcsfáidat, sőt mindent, amit találunk és mézzel is ellátunk majd – ígérték a méhek.

De előbb Züm-züm királyfi hazarepült a gyógyító nektárral, amit szétszórt az egész kaptárpalotában. Halljatok csudát, alighogy a méhek megfürödtek a virágpór felhőjében, már meg is gyógyultak!

A királyfi miután mesélt édesanyjának Illanó anyó csodálatos kertjéről, ahol mindig tiszta a levegő, nem kell menekülni a fűnyíró elől, mindig van elég virág, sőt még a kánikulában Illanó anyó vizet tesz ki a méheknek, gondoskodik róluk..., az egész méhcsalád felkerekedett, és ott telepedtek le. Züm-züm királyfi pedig a szépséges Zümillával egy másik kaptárpalotában új családot alapított. Illanó anyó és az egyre gyarapodó méhcsaládok boldogan éltek még nagyon nagyon sokáig.

